

هغوي ته بيا د خپل چمن نه کربلا جوړېږي
خوک چې د وخت د استبداد شمېر ته لاره نيسي

مونږ د خلوص په زور د گړدې نړۍ زړونه گټو
زمونږ ملگري زمونږ دې هنر ته لاره نيسي

په دغه دار د جنون سره نشه ورکېږي کله
فتوي که هر خو د منصور تېر ته لاره نيسي

دومره خو راشه چې خپل زړه ته پاتې را نه شمه
ستا بې لوطي زما سنگين باور ته لاره نيسي

صادقه خېر د کۀ ئې مخ په تورو زلفو پټ شو
اکثر خورې لږې د ژوند سحر ته لاره نيسي

طائر ځلاند

دي يو عذاب کښې مبتلا له زمانو راهيسې
دا خلق سردې په ژړا له زمانو راهيسې

يو گلاب قتل شو دې ښار کښې يو ځل برناحقه
بيا چا ونه ليده ټکلا له زمانو راهيسې

شايد يو خوک راوړي د ژوند د امکان نوي زېر
څارمه لار اسمانه ستا له زمانو راهيسې

مونږ خپلې وينې ورکړې بلو څراغو ته د شپې
بيا هم قحطي ده د رڼا له زمانو راهيسې

دا لمر سپوږمۍ دواړه ملگري د يوه مقصد دي
مزل کوي جلا جلا له زمانو راهيسې

په وير لږلې ده طايړه لکه زهر تراخه
د گل په شونډو کښې مسکا له زمانو راهيسې

هېواد ډاکټر فتانه نجيب

بيا دې وينمه هېواده
چې غاړې غرونه دې، د ژوندانه ناپايه لوړو څوکو ته
رسېدلې دي

او د ستا د وطن له وينو ډکې چينې
خلغو ته ژوند او بۀ ورکوي

بيا دې وينمه هېواده

د وطن زړه رانېکوونکې هوا

ستا د ژوند د گلونو او زړونو په زړه پورې وږمه

بيا دې وينمه هېواده

چې دې په لوبشته، لوبشته خاوره کښې

تلپاتي ژوند ژواک ټيکاو موندل

او

وچې دښتې دې بيا

د غاټولو په کروندو اوښتې

او نيولي اسمان دې

څاڅکي څاڅکي مرغلرې لوني

او خاورينې کروندې دې غونډۍ راسپړي

او تود لمر دې

زمونږ د وطن خلقو ته

د وروړۍ، برابرۍ او يووالي

زېرے راوړي

او ستا د سولې په فضا کښې

د پخلاينې او ملگرتيا نغمې اورېدل کېږي

د جگړې او دښمنۍ غصه دې له لمنې لرې کېږي

بيا دې وينمه هېواده

چې له سپوږمۍ او ستورو ډک اسمان دې

پر لوړو ياغي څوکو ځلا شيندي

له درو، درو ئې د ژوندانه ترانې تر غوږو کېږي

او له هغو ترانو څخه دې ستر تل ياد نوم

زما د هېواد د خلقو په مينځ کښې ستايل کېږي

شعيب صادق

دا به ئې مرگ وي دا به سور محشر ته لاره نيسي
خوک چې د ژوند د ارتقا لښکر ته لاره نيسي